

**Zápis z mimořádné schůze Stálé komise pro sdělovací prostředky
(veřejného slyšení zástupců broadcasterů a mediálních rad k návrhu zákona o
rozhlasovém a televizním vysílání)
23. 3. 2000**

Schůzi zahájil předseda SKSP Ivan Langer. Připomněl, že jednání komise má charakter veřejného slyšení, protože poslanci chtějí znát názory broadcasterů k tzv. mediálnímu zákonu, který se dostal v Poslanecké sněmovně do druhého čtení. Uvedl, že z jednání komise se pořizuje obsahový zápis a kompletní zvuková nahrávka.

Přítomné vyzval, aby rozprava byla vedena ve dvou blocích - nejprve rozprava obecného charakteru a poté k jednotlivým částem návrhu zákona.

Jako první vystoupil generální ředitel TV Nova Vladimír Železný. Konstatoval, že vládní návrh zákona je v rozporu s tím, na čem pracoval tým profesionálů, broadcasterů, politiků a regulátorů. Nad návrhem zákona se sešli i vzájemní oponenti, přesto bylo výsledkem jednání týmu určité srozumění.

Vládní návrh nevytváří rámec pro dobrý a spolehlivý rozvoj elektronických médií v České republice. Naopak ho v některých aspektech výrazně poškozuje. V jiných evropských zemích jsou podmínky mnohem příznivější. Pod rouškou sjednocení s evropskou legislativou jde mimořádně vysoko nad její rámec.

Návrh nedává jistotu podnikání v této oblasti. Při zachování požadavku, aby naše zákonná norma byla sjednocena s evropskou normou, je potřeba zachovat prostředí, ve kterém se naše elektronická média mohou spolehlivě rozvíjet a budou užívat všech výhod vč. výhod evropské legislativy.

Navrhl, aby vládní návrh byl komplexně přepracován a jako pozměněný návrh by měl pokračovat v legislativním procesu v Poslanecké sněmovně.

Prezident Frekvence 1 Michel Fleischman navázal konstatováním, že dlouhá léta trvala spolupráce na tvorbě zákona a odpověď byla dána podivným způsobem, tzn. že poznámky profesionálů nebyly zapracovány. Pokud bude schválen zákon v této formě, bude Česká republika jedinou zemí, která přijme takto přehnané doporučení Komise Rady Evropy.

Provozovatelé elektronických médií v naší zemi se dostanou na periferii mimo evropské mediální dění.

Navrhl, aby tento zákon byl přepracován, aby reflektoval současný stav v naší republice a aby zahrnul to, co jsme, tzn. Evropa.

Prezident APSV Michal Zelenka uvedl, že poslali písemné vyjádření. Zopakoval hlavní body, z nichž plyne, že za největší nedostatek považuje nezpracování připomínek, přestože se jednalo např. o odlišnost rozhlasu a televize. Jedná se o regulaci rozhlasu vysoko nad rámec Evropské unie, protože žádný není. Vyvážení kompetencí a odpovědnosti Rady - kompetence přerůstají v téměř absolutní moc, zatímco odpovědnost je téměř nulová. To, co zákon ukládá Radě, není reálné ani při rozšířeném obsazení.

Jedná se o mimořádnou normu, která reguluje všechno, co se regulovat dá - vlastnictví, případné změny vlastnictví, křížení vlastnictví pod licoměrným pláštěm plurality. Přitom pluralitu chápeme v rozhlase jako rozmanitost programů, ne jako rozmanitost informací ve smyslu politického zpravodajství.

Bude-li zákon přijat v této podobě, povede k pravému opaku, než byl záměr těch, kteří chtějí regulaci zavést. Vyslovil naději, že poslanci přistoupí k tomuto návrhu stejně jako v případě tiskového zákona.

Předseda Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (RRTV) Josef Josefík konstatoval, že Rada se vyjádřila již několikrát k návrhu zákona a zásadní vystoupení bude ke konkrétní části. Zásadní nedostatek vidí v rovině definičního aparátu zákona. Radě jde o jasnou, uspokojivou a transparentní jednoznačnou definici základních pojmů, které se vztahují k vysílání. Navrhovaná norma slučuje zákon o Radě se zákonem o vysílání, přesto je postrádáno jasné odlišení postavení Rady a postavení úřadu. Vzhledem k rozsahu činnosti by postavení úřadu mělo být specifikováno minimálně na dosavadní úrovni.

Zástupce České asociace kabelových komunikací (ČAKK) Antonín Hedrlín zopakoval to, co již bylo řečeno a s čím souhlasí. Zákon musí být podstatně přepracován v obsahové části. Konstrukce zákona je vyhovující, zákon má určitou systematičnost. Z formálního hlediska norma špatná není.

Pokud se porovná návrh se stávajícím zákonem, je tento zákon rozsáhlejší a zahrnuje několik kvalitativních změn. Zákon upravuje křížení vlastnictví - pluralita, zachování informací. V tom je natolik regulační, že by v Evropě neměl obdoby. Návrh je zákonem soutěžním a v případě schválení budou naši broadcasteri tak slabí, že vstupem do Evropy je "schramstnou" silnější broadcasteri Evropy. Není důvod si stanovit přísnější kritéria než musíme, protože tím oslabujeme svůj průmysl.

Druhá kvalitativní změna se týká satelitního vysílání - licencí. Licenční podmínky by měly být také pozměněny.

Třetí věc, kterou zákon nešťastně řeší, je narušování kontinuity satelitního vysílání.

Předseda Asociace provozovatelů kabelových televizí Petr Bárta podtrhl to, co bylo řečeno - zákon jde nad rámec Evropské unie. Reguluje to, co není třeba tolik regulovat.

Místopředsedkyně RRTV Zdena Hůlová se shoduje v zásadních věcech s tím, co bylo řečeno. Bylo by třeba se shodnout na efektivní a spravedlivé míře regulace. Základní otázkou je, zda sněmovna dokáže upravit zákon o vysílání do podoby analogicky, jako tomu bylo u tiskového zákona. Zásadní rozdíl je v počtu paragrafů, v nedostatku času, ve věcném propojení tohoto návrhu s ostatními souvisejícími předpisy, jako např. se novelou zákona o regulaci reklamy, která je ve stadiu připomínkového řízení. To vše je pro přežití elektronických médií třeba dořešit.

Odkázala na stranu 109 výroční zprávy a v konkrétních připomínkách na přílohu k této citované zprávě.

Pan Bilík se ztotožnil v hodnocení s panem Zelenkou.

Předseda Asociace lokálních televizí Martin Kindernay vyjádřil svůj pesimismus, pokud jde o možnost nějakým způsobem předložený návrh zákona opravit. Žádná z připomínek, které byly předloženy, nejsou v návrhu zapracovány. Podmínka omezení sítě 70 procenty do budoucna "zabetonuje" vznik jakékoliv další televize. Vysílatel nebude mít motivaci zvětšovat pokrytí různými technickými prostředky.

Tím byla ukončena první obecná část rozpravy. Zpravodaj poslanec Petr Pleva navrhl nejednat o jednotlivých paragrafech, ale o celých částech a přednášet koncepční připomínky.

Část I.

Generální ředitel TV Nova Vladimír Železný zopakoval, že v návrhu chybějí základní pojmy jako reklama, sponzoring a další klíčové věci. Úvodní část vypadá, jako bychom měli jen veřejnoprávní televizi, a to bez reklamy.

Prezident APSV Michal Zelenka uvedl, že v pojmech postrádá pojem programová skladba. Při rozpravách se nikdo nedozvěděl, co to je programová skladba. Je tam také, že zákon počítá s tím, s čím počítá pouze čeština, slovenština a maďarština, tj. s pořadem, jinak žádný jiný světový jazyk nezná rozdíl mezi programem a pořadem. To vadí z hlediska rozhlasu zejména v závislosti na reklamě, sponzoringu. Dnes se někdy skládá program z programových prvků a pořady téměř neexistují.

Antonín Hebrlín (ČAKK) zmínil, že některé definice chybějí, některé nejsou formulovány dobře. Mluví se o základní programové nabídce, která tak, jak je v zákoně definována, není nikde jinde na světě. Zákon by asi neměl používat pojmy, které se nevžily v obchodním světě. Naopak by zákon měl vycházet z užívaných termínů.

Druhá připomínka směřovala k definici celoplošného vysílání, která je v zákoně nepřesná. Definice nemá upřesňující kritérium, co znamená, že někdo může přijímat nějaký signál.

Místopředsedkyně RRTV Zdena Hůlová souhlasila s dr. Železným. Na rozdíl od Legislativní rady vlády zásadně doporučila zařadit do návrhu zákona o vysílání definice jednotlivých typů komerčních komunikací, tzn. především reklamy a sponzoringu. Legislativní rada vlády se domnívala, že bude vhodnější zařadit to do zákona o regulaci reklamy. Vzniklo by právní vakuum nebo by se pracovalo s pojmy, které obsahuje stávající zákon o regulaci reklamy, a ty nejsou asi v souladu s komunitárním právem.

Část II.

Předseda RRTV Josef Josefík upozornil, že z návrhu vypadla věta o tom, že by radní měli být zástupci jednotlivých názorových proudů. To rada považuje za užitečné. Návrh neupravuje postavení úřadu rady. Praxe přitom prokázala, že bez kvalifikovaného úřadu není možný rozsah práce zvládnout. Zásadní připomínka tedy je – specifikovat postavení a strukturu úřadu.

Pokud jde o postavení radních, neměli by jednoznačně spadat pod zákoník práce.

Místopředsedkyně RRTV Zdena Hůlová řekla, že je otázka, zda omezení funkce člena rady, jak je formulováno v § 7 odst. 3, má zůstat tak široce zakotveno. Co se týče způsobu volby členů rady, bylo by dobré zvážit nominace i z jiných míst, než je Poslanecká sněmovna. Pokud toto neprojde, alespoň by některá místa mohla provádět nominaci, z níž by sněmovna vybírala.

Zdůraznila, že rada by rozhodně neměla suplovat činnost jiných státních orgánů. Na druhé straně by rada měla mít nárok ve věcech vysílání na součinnost orgánů státní správy, s čímž jsou neustále problémy. V návrhu to ale chybí.

Prezident APSV Michal Zelenka se zmínil o kontrolní činnosti rady. Televize jsou soukromé podniky a originál dokladů by neměly nikomu vydávat, jak se navrhuje. Povinnost mlčenlivosti pro radu v tom nepomůže.

Generální ředitel TV Nova Vladimír Železný řekl, že způsob ustavování rady je otázka spíše politická. Jestliže rada bude volena více než jednou komorou parlamentu, pak také výroční zprávu musí schvalovat více než jedna komora. Provozovatelé vysílání mají zájem zejména na zachování kontinuity vývoje. Je tu vybudovaný velmi dobrý pluralitní systém elektronických médií a ustavování rady v tomto směru nijak nepřekáží. Zásadní však je, jak bude rada provozovatele regulovat.

Upozornil na nesmyslnost § 14, 15 a 17. Rada prostě nemůže kontrolovat tak, jak je to tam psáno, když naopak některé profesní úkony tam chybějí. V zásadních profesních záležitostech by rada měla být partnerským orgánem, který by přispěl k řešení některých

sporných otázek. Rada rovněž nemá povinnost dohlížet na nezávislost programu a to by tam být mělo.

Dále upozornil na to, že povinnosti dané v návrhu provozovatelům, např. poskytnout technické a jiné prostředky radě apod., znamenají, že rada prostě může v komerční televizi dělat cokoli. Tomuto ustanovení osobně nerozumí. Rada má prostě dohlížet, aby veřejnost nebyla poškozována ve svých zájmech působením elektronických médií.

Antonín Hebrlín (ČAKK) uvedl, že považuje za komplikovaný celý § 15, zejména písmena d) a e). V písm. e) uvedená povinnost může být v rozporu s povinností provozovatele shromažďovat určité doklady. Např. pro finanční úřad musí být v řadě případů originální doklady, ale rada má podle návrhu právo tyto doklady provozovateli odebrat. Provozovatel je prostě dát nemůže.

Prezident Frekvence 1 Michel Fleischman dodal, že v Evropě bývá styk rady s provozovatelem postaven na bázi dohody o tom, co bude provozovatel dělat a k čemu se zaváže. Apeluje se na zodpovědnost provozovatelů. § 15 přitom staví radu do role policajta. Je to konfliktní situace.

Genetrální ředitelka TV Prima Kateřina Fričová řekla, že rada má kontrolovat především to, zda televize nenarušuje zákon o vysílání a obchodní vztahy by ji neměly moc zajímat.

Pokud jde o monitoring, rada by měla dostat příslušné prostředky, aby mohla tuto práci vykonávat. Měl by být vytvořen prostor k tomu, aby provozovatel mohl diskutovat s radou ještě před vysíláním, neboť o některých věcech je třeba více diskutovat.

Pan Bilík upozornil také na § 15 odst. 1, kde se uvádí, že rada má 13 členů. § 8 řeší, kdy je rada způsobilá se usnášet. V té souvislosti položil několik otázek: bude-li přítomen předseda a jeden člen rady, bude to stačit? Kde je záruka, že 8 členů rady se musí vždycky sejít? Jaká je kontrola, že nějaké opatření bylo přijato kvalifikovanou většinou?

Místopředsedkyně RRTV Zdena Hůlová řekla, že rozsah kontrolních oprávnění rady je velmi široký, zároveň se však radním ukládá povinnost mlčenlivosti o výsledcích kontrol. Jak bude potom vypadat výroční zpráva?

Pokud jde o monitoring, je otázka, jestli má být podrobněji upraven v zákoně.

Část III.

Markéta Havlová (TV Nova) k § 22 a 23 uvedla, že nevidí smysl v tom, aby někdo dával doklad, že má daňové a další nedoplatky a především je otázka, proč má někdo předkládat finanční plán. Upozornila v té souvislosti také na § 130 odst. 3. Nemá to logiku. Nejde přitom jen o § 22 až 24, ale jde také o jejich provázanost s přechodnými ustanoveními.

Dále upozornila na § 26. Kritéria tam uvedená jsou přijatelná spíše pro toho, kdo by měl provozovat vysílání na základě zákona.

K § 31 řekla, že znemožňuje disponovat s hlasovacími právy a obchodními podíly ve společnosti, po dvou letech pouze se souhlasem rady. Mohla by ale existovat oznamovací povinnost. Žádného komentáře netřeba k § 36 odst. 3, podle kterého může rada požadovat, aby uchazeč předložil počet a strukturu zaměstnanců, sídlo atd.

Co se týče § 40, tj. omezení kmitočtů, paní Havlová vyslovila názor, že odejmout provozovateli kmitočty, pokud na něm neprovozuje vysílání aspoň 30 dnů, prostě není možné. Kmitočty tvoří součást správního rozhodnutí, které nelze takto zpochybňovat.

Generální ředitel TV Nova Vladimír Železný dodal, že prodloužení licence je klíčová otázka zhodnocení investic a rozvoje vysílání. V západní Evropě je to řešeno automatickým prodloužením licence, přičemž jsou tam stanovena restriktivní kritéria, kdy tato skutečnost nenastává, a nikoli naopak. Jde o podnikatelskou jistotu a kvalitu vysílání.

Prezident Frekvence 1 Michel Fleischmann řekl, že bude-li rada požadovat veškeré administrativní úkony, bude muset provozovatel najmout několik lidí navíc, aby toto mohli zpracovávat.

Upozornil na to, že několik paragrafů znevýhodňuje stávající držitele licencí oproti těm budoucím. Nechápe, proč by měl provozovatel radě sdělovat, jak financoval své rádio a jak si v minulosti vedl.

Pokud jde o obchodní spory, podle zákona je bude muset rada řešit.

Prezident APSV Michal Zelenka uvedl, že v § 26 se hovoří o programové skladbě, zatímco v § 28 o programové specifikaci. Zákon ponechává na regulačním orgánu, aby si tento termín vyložil.

Na prodloužení licence by měl být právní nárok, pokud se provozovatel nedopustil nejhorších prohřešků.

Generální ředitelka TV Prima Kateřina Fričová řekla, že v této části je zvláště vidět, jak nedobře jsou popsány pravomoci rady. Zvláště upozornila na použití slova „zejména“. Rada tak prakticky může chtít cokoli.

Pokud jde o licenční podmínky, není jasné, podle čeho bude rada rozhodovat.

Antonín Hebrlín (ČAKK) upozornil, že v této části se mění něco, co bez problémů funguje. Musely by se změnit licenční podmínky. V povinnostech provozovatelů předkládat různé doklady se objevuje celá řada věcí, které nemají opodstatnění. Např. požadavek plurality informací u čistě filmového kanálu nemá ospravedlnění.

Filmový kanál těžko může působit na názory občanů. U satelitního vysílání není důvod omezovat vysílatele co se týká zachování plurality informací.

Další důležitou otázkou je, že zákon podřazuje infokanál kabelové televize pod licenci. To je zbytečné a je to neudržitelné. "Kabelovky" přestanou infokanál vysílat a divák tím bude poškozen, neboť infokanál obsahuje celou řadu důležitých informací. Tyto věci je možné jednoduše regulovat v rámci registračního řízení a není nutné podřizovat to licenci.

Nesmyslné je předkládání finančních plánů. Informace mohou z rady unikát, takže obchodní záměr by byl vyzrazován státnímu orgánu.

Předseda RRTV Josef Josefík řekl k proceduře z hlediska správního řádu, že tak jak je nově upraveno licenční řízení, znamená to, že účastníky řízení o licenci jsou všichni žadatelé o licenci. To může způsobit, že vydání rozhodnutí o licenci může být úplně zablokováno nebo se může táhnout nekonečně dlouho.

Všechny původní programy by měly být licencovány.

Předseda ALT Martin Kindernay řekl k § 40, že podmínka, že vysílatel musí vysílat na přiděleném kmitočtovém přidělu, by měla zůstat i s třicetidenní lhůtou, protože tím se zamezí, aby některé stanice blokovaly kmitočty ve prospěch jiných stanic.

Doporučoval, aby § 40 odst. 1 byl doplněn o hospodárné využívání kmitočtového spektra, tzn. i hospodárné využívání kmitočtů.

Pan Hrazdíra uvedl, že zákon umožňuje získat licenci fyzickým osobám, ale dále neřeší svébytnost postavení fyzických osob, a to např. pro situaci, kdy bude nezbytný přechod licence, neřeší případ úmrtí fyzické osoby. Zde se nabízí podobné řešení jako v živnostenském zákoně. Stejně tak neřeší situaci přechodu na novou právní úpravu u držitelů licence, fyzických osob, které nebudou schopny - až zákon začne platit - vyhovět všem požadavkům zákona, přičemž v současné době jimi provozované vysílání funguje. Nabízí se řešení s pomocí ochranné lhůty po vstupu zákona do účinnosti, umožnit "transformaci" těchto osob, vstup právnických subjektů atd.

Pokud jde o prodlužování licencí, nelze než souhlasit s tím, aby byl právní nárok na prodloužení licence, protože to přispěje k větší stabilitě a jistotě.

Pokud jde o převod obchodních podílů, změnu struktury a účasti ve společnostech, které jsou provozovateli, požadavek na předchozí souhlas rady je nadbytečný a neopodstatněný. Záměru, jak zabránit, aby se na mediální trh nedostaly subjekty, u kterých to není vhodné, by plně postačovalo, aby existovalo právo veta. Na základě předchozího oznámení radě by rada v přesně stanovených případech mohla odmítnout souhlas nebo zabránit převodu. Případně obráceně - do zákona co nejkonkrétněji uvést, kdy rada může souhlas s převodem odmítnout.

Předseda APKT Petr Bárta poznamenal, že infokanál je nejjednodušším technickým prostředkem kabelového operátora, aby oslovil diváka a informoval ho o technických výlukách, změnách, servisu. Je tam základní informace o obsazení kanálu, podle které si účastník televizi naladí.

Mistopředsedkyně RRTV Zdena Hůlová řekla, že realizace nových zákonných povinností si podle jejího názoru nevyžádá pět, ale dvacet lidí.

Podle názoru Antonína Hebrlína (ČAKK) infokanál není drahý a je potřebný. Podřídít jej licenčním podmínkám je nesmyslné. Lepší je stanovit do zákona přesné podmínky, co infokanál může obsahovat a podřídít ho registraci.

Generální ředitel TV Nova Vladimír Železný se vrátil k tématu majetkových změn. Základní přístup zákona je, že chceme vidět stejné tváře, což dává záruku, že je to stejná televize. Je přece jedno, kdo je momentálně majitelem, pokud dodržuje to, co je předmětem regulace. Regulace není o tom, co kdo vlastní, ale o tom, aby televize měla kontinuitu a nevychýlila se z programového profilu, který stát stanovil. Stejně tváře nejsou zárukou stále stejného profilu.

Pan Burger doporučoval, aby se udělala paralela pro kabelové televize a jiné technické prostředky co do použití informačního kanálu, který by měl být mimo licence.

Prezident APSV Michal Zelenka navrhl k § 41 odst. 4 vyjmout povinnost licencovat vysílání přes satelit v případech, kdy satelitní vysílání slouží u všech celoplošných jak veřejnoprávních tak soukromých rozhlasů a televizí vlastně jen jako doprava signálu k jednotlivým vysílačům. Zbytečně se rozšiřuje byrokratický proces udělováním licence 2 k licenci 1 jen proto, aby se někam dopravil signál.

Předseda ALT Martin Kindernay uvedl, že v současné době infokanály vysílají jak chtějí, vysílají neomezenou reklamu a silně znemožňují rozvoj lokálního vysílání. Přimlouval se za to, aby infokanály byly licencovány. Nejsou stejné podmínky pro provozovatele lokálního vysílání a provozovatele lokálního infokanálu.

Antonín Hebrlín (ČAKK) poznamenal, že pokud stanovíme v zákoně přesně, co infokanál může obsahovat, není nutné jej licencovat.

Prezident F1 Michel Fleischmann nesouhlasil s § 36.

Část IV.

Petr Bárta (APKT) uvedl, že § 49 obsahuje požadavek opatřit si pro provozovatele převzatého vysílání předběžný souhlas od všech programů, které šíří. Tento požadavek je v přímém rozporu se zněním § 97, který přímo ukládá do základní programové nabídky provozovateli kabelové televize zařadit vzájemně bezúplatně programy ze zákona a programy provozovatelů s licenci, kteří jsou slyšitelní v dané lokalitě.

Celou problematiku velmi podrobně řeší autorský zákon a nelze ji takto bagatelizovat do jedné věty, protože tato jedna věta má za následek obrovský administrativní kolotoč. Celé znění by se mělo zcela vypustit a ponechat to na autorském zákoně.

S tímto názorem souhlasil Antonín Hebrlín (ČAKK). Podle jeho názoru jde o zbytečnou brzdu pro rozvoj kabelové televize.

Část V.

Generální ředitel ČT Dušan Chmelíček poznamenal, že § 90 odst. 3 by ve svém důsledku znamenal devastaci ČT 2. Znamenalo by to zvýšení počtu reklam na ČT 2. Příjem pro ČT by byl mínus 350 až 400 mil. Kč. Toto ustanovení je třeba změnit.

K § 57 řekl generální ředitel TV Nova Vladimír Železný, že není jasné, jak zajistit všestrannost informací a co to ze zákona znamená. Také není jasné, jak by se to posuzovalo.

Po vstupu tohoto zákona v platnost stačí založit si sebemenší politickou stranu a podle § 57 odst. 3 bude nutné podle tohoto zákona exponovat ji úplně stejně jako politické strany zvolené do zákonodárných sborů.

§ 56 A jde vysoko nad rámec směrnice o televizi bez hranic. Pořadem jsou i zpravodajské a publicistické pořady. Nemí jasně, jak by rada zkoumala, zda některá zpráva nebyla podněcováním. Formulace je velmi vágní.

Celý zákon trpí mimořádně vágními formulacemi, které ve výsledku nemusí vést k sankcím, ale mohou vést k tomu, že zákon může být uplatňován selektivně jen vůči někomu.

Vyváženost a názorová pluralita by se měly vztahovat jen na zpravodajské a politicko-publicistické pořady.

Kvóty evropských děl nejsou nikde v západní Evropě dodržovány. Jsou dodržovány jen pokud to dovolují podmínky v dané zemi. Ustanovením o kvótách bychom vytvořili jednu z nejpřísnějších norem.

Generální ředitelka TV Prima Kateřina Fričová doplnila, že v návrhu u kvót evropské tvorby není magické "pokud možno", ale dokonce, jak je to napsáno, záleželo by opět na Radě, jestli usoudí, že jim dá 51 % nebo 99 %.

Dále uvedla k § 93, že se jí nezdá označování sponzorských pořadů. Tak jak je to formulováno, vylučuje to současné označení sponzora jménem i logem. Podle judikatury je možné uvést jméno i logo sponzora.

Dále hovořila k přerušování dětských filmů reklamou. Rozumí tomu, proč se to do zákona dostalo. Důsledky je možno vidět tak, že především komerční televize přestanou vysílat dětské filmy, protože si nemohou dovolit nevysílat reklamu. Vysílat 90 i více minut v jednom kuse bez reklamy nelze. Místo toho se budou vysílat filmy, které jsou určeny dospělým, na které se budou dívat i děti. Ve výsledku nejenže děti nebudou chráněny od reklamy, ale zároveň budou přiváděny k tomu, aby se dívaly na filmy, které nejsou pro ně určeny.

Poslanec Petr Pleva hovořil k reklamě. Uvedl, že v Německu filmy přerušují na reklamu po 10 minutách. Soudí, že bychom v regulacích reklamy neměli být přísnější, než je zvykem v EU.

Antonín Hebrlín (ČAKK) měl připomínku k § 56 bodu b). Uvedl, že definice vychází z evropské legislativy, ale bylo by ji třeba doplnit a upravit v části, která mluví o tom, že "je

válka zlehčována". Mělo by tam být "zlehčována nepřijatelným způsobem", protože pak se tu otevírají dvířka k tomu, že nebudeme vysílat Švejka.

V § 72 odst. 3 se mluví o tom, že pořad, který není vhodný pro děti, musí být po celou dobu vysílání označen určitým symbolem. Podle jeho názoru je to zcela zbytečné. Jdeme opět nad rámec evropské legislativy.

Ke kvótám sdělil, že směrnice o televizi bez hranic mluví o určité časové posloupnosti. Navržený zákon má na mysli okamžité zavedení. To by mělo být upraveno nějakým způsobem.

Dále měl připomínku k § 78 odst. 2. Sdělil, že účel tohoto ustanovení je nepostihovat provozovatele vysílání, který v odůvodněných případech nesplní kvóty, ale zákon o tom nemluví. V praxi s tím mohou být velké interpretační problémy. Mělo být doplněno, pokud důvody budou skutečně relevantní, není potom porušení této povinnosti porušením licenčních podmínek.

Dále se zmínil o reklamě. Uvedl, že jestliže půjdeme nad rámec evropské legislativy, můžeme říci, že bereme provozovatelům peníze, které by mohli vydělat. Zatím nejsou dost silní na to, aby si toto mohli dovolit. V praxi to může dopadnout tak, že dětské pořady se vysílat nebudou.

Předseda RRTV Josef Josefík ve věci kvót připomněl, že Rada opakovaně vyjádřila názor, že by tato část zákona měla víc formulací, které jsou použity ve směrnici a nejít nad jejich rámec.

Místopředsedkyně RRTV Zdena Hůlová sdělila, že návrh zákona v § 56 či 71 nově obsahuje absolutní zákazy některých pořadů, přičemž pojmy, které používá, jsou vágní. Stěží se lze shodnout na tom, jak je např. definována pornografie nebo nežádoucí násilí. Přitom s uvedením těchto pořadů zákon mnohdy spojuje velmi zásadní důsledky, jako jsou některé nové typy sankcí, pozastavení vysílání na dobu 30 dnů či dokonce ztrátu možnosti na prodloužení licence. Považuje to za nebezpečné a zneužitelné.

Dále měla připomínku k § 55, který zakazuje sponzorování zpravodajství a publicistiky. Domnívá se, že je tam potřeba doplnit i časomíru.

Generální ředitel TV Nova Vladimír Železný poznamenal, že zákon jednostranně znevýhodňuje provozovatele s licenci proti provozovateli ze zákona. Provozovatel ze zákona má pouhá omezení v počtu reklamy a má povinnost dávat titulky pro neslyšící. Z původního zákona vypadla zcela pasáž o veřejné službě. Je zde nebezpečí právního vakua a nejasností. Rozdíl mezi povinnostmi a tresty, kterým je vystaven provozovatel s licenci oproti provozovateli ze zákona, je neuvěřitelný.

Ke kumulaci reklamy sdělil, že zákon nerozlišuje mezi ČT 1 a ČT 2. Zákon by měl obecně definovat jako obecná norma veřejnou službu. Určité znevýhodnění jednoho zákona a čistý charakter druhého má spíše obchodní charakter. Co se ale stane v okamžiku digitalizace. To je klíčová věc. Pokud se ponechá právo kumulace, pak nastanou neuvěřitelné věci.

Prezident APSV Michal Zelenka poznamenal, že mu chybí konstatování, že provozovatel není odpovědný za text reklamního sdělení. Pokud jde o části "počasí, doprava, kultura" dalo by se to shrnout do části "servisní sdělení".

Markéta Havlová (TV Nova) poznamenala, že zákon zpřísňuje v mnohém postavení broadcasterů s odůvodněním, že tak musí být učiněno. Upozornila, že se nevyužívají všechna ustanovení a směrnice.

Dále se zmínila o přerušování zpravodajských pořadů reklamou. Upozornila, že to asi nebude přijatelné pro veřejnoprávní televizi, ale proč by se toto ustanovení nemohlo využít v oblasti licencovaných nebo registrovaných subjektů.

Přimlouvala se za to, aby zákon nebyl jenom přísnější, ale také aby umožňoval využít všechna ustanovení a směrnice.

Část VI.

Petr Bárta (APKT) měl připomínku k § 97 odst. 1 a 2. Připomněl, že současná legislativa v rámci EU hlavně tam, kde byla zavedena pozemní digitální televize, spěje k tomu, kde jsou pouze provozovatelé ze zákona, a to hlavně z technických důvodů. Pokud by zůstávali provozovatelé s licenci, doporučoval by omezit na analogové.

Dále upozornil na obrovský rozpor mezi dikcí odst. 1 a 2 a odst. 3. V odst. 1 a 2 provozovatele kabelové televize tam nutí vzájemně bezúplatně zařadit program a odstavec 3 říká, že tato povinnost není nijak dotčena právy třetích osob a autorskými právy, znamená to v praxi to, že kabeloví operátoři zaplatí za další užití autorských práv a ostatní práva za programy, které vzájemně bezúplatně zařazují.

Antonín Hebrlín (ČAKK) měl zásadní připomínku k § 101. Říkají tomu tzv. "udavačská povinnost", protože se tady klade povinnost kabelovému operátorovi zajišťovat za stát něco, co stát není schopen zajistit. Pokud by to skončilo u Ústavního soudu, myslí si, že toto ustanovení končí, protože je to jasný zásah do práv lidí, kteří kabelovou televizi mají, ale i do práv provozovatele vysílání.

Martin Kindernay (ALT) se rovněž věnoval § 97 odst. 1. Upozornil na to, že v podstatě zcela likviduje místní vysílání. Podle tohoto ustanovení místní, lokální případně i regionální televize v kabelové základní nabídce nebudou. Přimlouval se za to, aby se jednalo tak, jak to bylo uvedeno v původním zákoně.

Část VII.

Michal Zelenka (APSV) uvedl, že celá věc mu připadá licoměrná. Část zákona jednoznačně řeší křížení vlastnictví, ale vůbec neřeší zachování plurality vysílání v médiích. Upozornil, že jeden majitel je schopen za všech okolností rozdělit programy tak, aby byly odlišné. Různí majitelé se budou vždy snažit jít do nevýnosnějšího segmentu trhu a budou spolu bojovat ne kvalitou programu, ale propagací.

Prezident F1 Michel Fleischmann hovořil o podnikání v médiích. Sdělil, že podnikání v médiích je něco jiného než takto pojatá pluralita. Pluralita všude v Evropě je něco, co se jmenuje různorodost programů, různé formáty, různá tvorba něčeho, co se vysílá navenek. Nikde to není myšleno jako pluralita majitelů. Je to chybné pochopení.

Dále upozornil, že jsou tvrdým způsobem v zákoně odděleny od sebe rozhlas a televize. Všude v Evropě jsou tyto dvě stránky nějakým způsobem u sebe. Tady se to zakazuje. Nechápe, proč se zde jde nad rámec normálního chování. Upozornil, že v České

republike je nejvíce majitelů rozhlasu v celé Evropě. Čím větší bude roztržštěnost, o to bude celý trh chudší, o to se bude snižovat konkurenceschopnost rádií vůči jiným ekonomickým subjektům. V České republice by se měl naopak trh zkonsolidovat. Upozornil na zajímavý fakt, že rádia i televize (těch je ale méně), mají v České republice úspěch, mají poslechovost a dobré výsledky. Dokonce mnoho rádií je schopno se uživit. Ale tento zákon jim zakáže se rozvíjet.

Dále upozornil na absolutní popsání, co je vytváření programové sítě. Text zákona je v tomto pojetí naprosto nesrozumitelný. Sdělil, že vytvářet celoplošné rádio nebo celoplošnou televizi je úplně něco jiného, než vytvářet síť. Jsou to dvě různé profese, přístup je úplně jiný. Vyslovil politování nad tím, že v České republice nebyl doposud vytvořen prostor pro to, aby sítě mohly existovat. Vyřešilo by to plno problémů.

Antonín Hebrlín (ČAKK) upozornil, že účelem těchto ustanovení je nemanipulovat s veřejností. Ustanovení zcela překračují tento rámec. Vztahování těchto povinností např. na satelitní vysílatele mu připadá ještě více nesmyslné. V této souvislosti zdůraznil, že v Evropě k této věci neexistuje jednotná legislativa, nebyl přijat žádný závazný dokument, který by toto řešil. Vyslovil otázku, proč jsme tedy takto přísní. Není k tomu důvod.

Martin Kindernay (ALT) řekl, že to samé platí pro televizní stanice. Neví, kde se u § 104 vzalo 70 %, proč ne třeba 60. Chápe to jako určité omezení televizních a zřejmě i rozhlasových stanic s celoplošným dosahem.

K bodu „sankce“ vystoupil generální ředitel TV Nova Vladimír Železný. Podotkl, že televize např. za nějaký přestupek, třeba majetkový nebo něco neodevzdá, bude potrestána přerušením vysílání uprostřed seriálů, kterých běží na každé televizi 20 až 30. Tím se televize vlastně likviduje, protože ona má současně vyprodaný reklamní čas na toto období, a nesplní-li tento reklamní čas, pak je zranitelná z hlediska náhrady škod, které mohou jít do desítek a stovek milionů korun, a to žádná televize u nás neunese. Ptá se, jaký smysl má toto ustanovení – potrestat současně diváka tím, že se mu přetrhne např. Esmeralda. Jsou to nesmyslná ustanovení, je to stejné, jako úplné odebrání licence.

Dále řekl, že zatímco Evropa vzhledem k vývoji techniky, technologie a digitalizace tíhne k samoregulaci, a tu nasazuje tam, kde samoregulace není schopna zajistit veřejnosti

a státu legitimní požadavky, které klade na broadcastery, my opouštíme koncept dohody, vzájemného srozumění a zavádíme sankce.

Michal Zelenka (APSV) řekl, že u sankcí jsou to enormně velké částky. Je to stejné jak pro televizi, tak pro rozhlas. Je tam sice nějaké rozpětí, ale to neodpovídá. V televizi je to např. 4,2 miliardy korun plus přes 2 miliardy koncesionářských poplatků, kolem miliardy v Českém rozhlase a celý privátní rozhlasový trh žije z 0,7 miliardy.

Dále upozornil na to, že vzhledem ke konkurenčnímu prostředí, kdy se může naladit 16 až 18 rozhlasových stanic, tak jestliže nějaké rádio na 30 dnů přestane vysílat, už se nikdy do života nevrátí. To je prostě odebrání licence.

Markéta Havlová (TV Nova) se zaměřila na tzv. stanovení lhůty k nápravě. V dosavadním zákoně bylo proto, že v podstatě je naformulována spousta nových povinností, ale praxe není sjednocena a vždycky se čeká dva nebo tři roky na to, jakým způsobem se ustálí judikatura. Není jí jasné, proč toto ustanovení ze zákona vypadlo, resp. je jen na jednom místě.

Dále se zabývala tzv. zahlazením přestupku. Zákon byl přijat v roce 1991, v podstatě od roku 1993 se začal vytvářet trh a samozřejmě se zákon porušoval, protože se nevědělo, jak zákon správně vykládat. Tzn., že kdyby se za opakované porušení povinnosti uplatňovala dvojnásobná pokuta, kde je horní hranice 10 milionů korun, tak budou znevýhodněni broadcasteři, kteří začínali vysílat v roce 1993. Přimlouvá se za to, aby bylo ustanoveno v zákoně oprávnění zahlazení přestupku.

Místopředsedkyně RRTV Zdean Hůlová řekla, že u pokut podle § 108 až 111 Rada ztrácí jakoukoli možnost prominout prohřešek, byť by byl sebemenší. Nemůže zohlednit ani to, že došlo k malé chybě, nezaviněné chybě atd.

Pan Burger doporučil, aby se sankce odvíjely od nějakého procenta, bylo by to rozumnější.

Antonín Hebrlín (ČAKK) řekl, že tuto situaci lze řešit stanovením určitých kritérií, ke kterým Rada musí přihlížet. Tím by došlo k určitému rozdílu mezi malým a velkým broadcasterem.

Generální ředitelka TV Prima Kateřina Fričová podotkla, že byli několikrát obviňováni z toho, že se jim nechce dodržovat zákon. Aby se mohl dodržovat, musí být rozumný, srozumitelný a vymezovat jasně pravidla hry.

Prezident F1 Michel Fleischmann řekl, že vládou navrhovaný zákon je neakceptovatelný, že je třeba jej komplexně pozměnit Poslaneckou sněmovnou tak, aby zahrnoval nezbytně nutné standardy Evropské unie, ale také aby reflektoval reálné potřeby současného stavu, jak je to v EU obvyklé.

Poslankyně Kateřina Dostálová si myslí, že i když se vytvoří komplexní pozměňovací návrh, tak nemohou zabránit tomu, aby kolegové na plénu přicházeli s dalšími pozměňovacími návrhy. Je přesvědčena o tom, že k tomu dojde a dojde ke schválení věcí, které by si nepřáli.

K bodu „**přechodná ustanovení**“ vystoupil prezident APSV Michal Zelenka. Upozornil na § 135 a 136, které přinesou velký problém, a to ať bude zákon přijat v plánovaném termínu, tzn. 30. 6., nebo s nějakým zpožděním. Licenční řízení se podle tohoto zákona zastaví, ale stanice, kterým v roce 2000 až 2001 končí licence, ani stará ani nová Rada nestihnou, tzn., že dojde k přerušení vysílání. Nemohou ani licenci prodloužit, protože to ještě nebude platit.

Dále řekl, že tam jsou také paragrafy, které sice ukončují žádost, ale zároveň nechávají v platnosti běžet sankční řízení. Pokuta běží, ale žádost o licenci se zastavuje.

Antonín Hebrlín (ČAKK) podotkl, že přechodná ustanovení obsahují další kvalitativní změnu. Přechodná ustanovení, co se týče satelitního vysílání, tak přerušují kontinuitu vysílání, protože nikdo do tří měsíců nestačí připravit žádost takovým způsobem, aby byl způsobilý požádat o licenci 2. Domnívá se, že zákon by neměl rušit kontinuitu vysílání a provozovatelé satelitního vysílání, kteří neporušili své povinnosti nějakým závažnějším způsobem, by měli

být považováni za provozovatele vysílání s licenci 2 s tím, že např. do roka doloží všechny potřebné doklady a splní všechny podmínky stanovené zákonem.

Markéta Havlová (TV Nova) doporučila věnovat pozornost procesním ustanovením, protože tam došlo ke změně. Jde o to, aby rozhodnutí Rady bylo nepravomocné, nikoli pravomocné a bylo možno proti němu podat opravný prostředek.

Prezident F1 Michel Fleischmann řekl, že je tam nejasný paragraf, který přidává Českému rozhlasu ještě jeden kanál. Jestliže tento zákon má platit od 1. 7. roku 2000, tak upozornil všechny rozhlas, které chtějí požádat o prodloužení licence, že tak musí učinit do 28. března.

Poté předseda komise Ivan Langer schůzi ukončil.